

Papağanın Altın Tüyü

Çınar BİBER

Papağanın Altın Tüyü

Çınar BİBER

Ağaçların yükseldiği, çiçeklerin pırıl pırıl açtığı ormanın kalbinde, Paco adında neşeli bir papağan yaşırdı. Paco'nun parlak yeşil tüyleri, kırmızı bir kafası ve mavi kanat uçları vardı. Yaprakların arasında uçmayı ve kelebeklerle saklambaç oynamayı çok severdi. Onun için her gün güneş ışığı ve kahkahalarla dolu yeni bir maceraydı.

Güneşli bir sabah, Paco küçük bir derenin üzerinden uçarken gözüne parlayan bir şey takıldı. Yumuşak yeşil yosunların üzerinde küçük bir güneş ışığı gibi parlayan altın bir tüydü bu. Paco aşağı süzüldü ve onu kıvrık gri gagasıyla nazıkçe aldı. "Vay canına!" diye cıvıladı. "Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim!" Tüy ışıpta pırıldadı ve Paco'nun yuvarlak siyah gözleri hayretle kocaman açıldı.

Paco altın tüyü gökyüzüne doğru kaldırdı. Tüy parıldayıp ışıldadı ve Paco kendini çok özel hissetti. "Onu saklayabilirim," diye düşündü. "Yuvama koyup her gün ona bakabilirim." Ne kadar güzel olacağını hayal etti ve sarı göğsü gururla kabardı. Ama sonra merak etti: "Bu tüy nereden geldi? Birine mi ait?"

Paco düşünürken yumuşak, üzgün bir ses duydu. "Ah, ah," diye iç çekti biri. Paco başını kaldırdı ve büyük turuncu gagalı, kafasında küçük mavi bir şapka olan bir tukan gördü. Tukanın gözleri sarkmıştı ve beyaz göğsü endişeyle kabarmış gibiydi. "Ne oldu?" diye nazikçe sordu Paco, başını yana eğerek.

Tukan yakındaki bir dala kondu. "Özel altın tüyümü kaybettim," dedi üzgün bir sesle. "Sahip olduğum en değerli şey o. Büyükanneimin hediyesiydi ve şimdi kayıp." Siyah tüylerine bakıp tekrar iç çekti. "Her yere baktım ama bulamıyorum." Paco'nun göğsünde hafif bir kıpırtı hissetti. Kanadındaki altın tüye baktı.

Paco'nun kalbi hızlı hızlı çarptı. Parlak tüyü saklamak istiyordu. O kadar güzeldi ki! Ama sonra tukanın üzgün yüzüne baktı. "Bu tüy onun olabilir," diye düşündü Paco. "Ama geri veririm artık bende olmayacak." Ayaklarını sürdü ve yere baktı. Tukan, Paco'nun kanadındaki tüyü fark etmedi. Sadece çok, çok üzgün görünüyordu.

Paco, tyn ona kendini ne kadar mutlu hissettirdiđini dnd. Ama sonra tukanın ne kadar zgn olduđunu dnd. "Drst olmak nemlidir," diye hatırladı annesinin sylediklerini. "Zor olsa bile." Paco derin bir nefes aldı. Tukana baktı ve "Affedersiniz, bu sizin tynz m?" dedi. Altın ty uzattı. Tukanın gzleri aşkınlıkla kocaman aıldı.

Tukan soluğunu tuttu. "Ah! Altın tüyüm! Onu buldun!" Sevinçle kanatlarını çırdı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim! Onu bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım." Paco'nun içi sıcacık oldu. Bu, tüyü saklamaktan bile daha iyi hissettirdi. "Yardım edebildiğime sevindim," dedi Paco gülümseyerek. Tukan tüyü dikkatlice aldı ve kanadının altına soktu.

Tukanın adı Tito'ydu. "Çok nazıksın," dedi Tito. "Çoğu kuş bu kadar güzel bir tüyü saklardı." Paco'nun kırmızı kafası mutlulukla sallandı. "Ben de saklamak istedim," diye itiraf etti Paco. "Ama benim değildi ve sen çok üzgündün." Tito gülümsedi. "Sen iyi bir arkadaşsın," dedi. "Benimle oynamak ister misin?" Paco hevesle başını salladı ve birlikte uçup gittiler.

Paco ve Tito bütün öğleden sonra oynadılar. Ağaçların arasında birbirlerini kovaladılar ve sarmaşıklarda sallandılar. Tito en sevdiği saklanma yerlerini Paco'ya gösterdi. Kahkahalar atıldılar, cıvıladılar ve çok eğlendiler. "Tanıştığımıza sevindim," dedi Tito. "Ben de," dedi Paco. "Ve tüyünü geri aldığına sevindim," dedi Paco. "O ormandaki en güzel tüy." Tito gururla parladı.

Güneş batmaya başladığında Tito, "Teşekkür etmek için sana bir şey vermek istiyorum," dedi. Kendi göğsünden küçük, yumuşak bir tüy kopardı. Siyah beyazdı ve çok güzeldi. "Senin için," dedi Tito. "Arkadaşlığımızı hatırlaman için." Paco tüyü nazikçe aldı. "Onu sonsuza kadar saklayacağım," dedi. "Teşekkür ederim, Tito." Birbirlerine gülümsediler.

O günden sonra Paco ve Tito en iyi arkadaş oldular. Her sabah derenin yanında buluştular ve yıldızlar çıkana kadar oynadılar. Paco, dürüst ve nazik olmanın, kendine ait olmayan bir şeyi saklamaktan daha iyi hissettirdiğini öğrendi. Ve o küçük siyah beyaz tüye her baktığında, doğru şeyi yaparak gerçek bir arkadaş edindiği günü hatırladı.

Bir gün Paco ormanda başka parlak bir şey buldu. Parlak mavi bir taşı. "Bunun kime ait olduğunu merak ediyorum," dedi. Tito ona yakından baktı. "Dün mavi kabuklu bir böcek gördüğümü sanıyorum," dedi. "Hadi onu bulalım!" Böylece taşı geri vermek için birlikte uçup gittiler. Tekrar dürüst olmak iyi hissettirdi ve ararken kahkahalar attılar.

Böceęi bir mantarın yanında buldular. "Teşekkür ederim!" dedi böcek. "O benim şanslı taşım!" Paco ve Tito gülümsediler. "Başkalarına yardım etmek bizi mutlu ediyor," dedi Paco. "Ve dürüst olmak bizi iyi arkadaş yapıyor," dedi Tito. Günün geri kalanını böcek ve arkadaşlarıyla oynayarak geçirdiler. Orman nezaketle doluydu ve Paco bunun bir parçası olduęu için kendini şanslı hissetti.

O gece Paco yuvasında oturdu, yanında küçük siyah beyaz tüy vardı. Altın tüyü geri verdiği için ne kadar sevindiğini düşündü. Onu saklasaydı, harika bir arkadaşı kaçıracaktı. "Dürüstlük gerçekten önemli," diye fısıldadı aya. Gagasında bir gülümsemeyle uykuya daldı ve Tito'yla yarınki maceralarını hayal etti.

Ve böylece, ormanın kalbinde, renkli bir papağan ve nazik bir tukan en iyi arkadaş oldular. Her gün birlikte oynadılar ve her zaman birbirlerine yardım ettiler. Paco öğrendiği dersi asla unutmadı: dürüst ve nazik olmak dünyadaki en güzel duygudur. Ve ne zaman altın bir tüy görse, gülümser ve doğru şeyi yapmayı seçtiği günü hatırlardı.